

ICCRS

Slujirea

Reînnoirii Carismatice
Catolice Internaționale

Slujește

Reînnoirea Carismatică
din Biserica Catolică

BULETINUL ICCRS

Anul XXXV, Numărul 5

octombrie-decembrie 2009

În acest număr

Un nou anotimp al Duhului

RCC, o mișcare a Bisericii sau un curent de har?

Assisi 2010

ILTC 2010 – Steubenville

Formarea responsabililor

Darul profeției

Practicarea carismei limbilor în RCC

Despre căutarea carismelor

Un nou anotimp al Duhului

de Michelle Moran

„După deșert, Domnul i-a condus pe evrei la malul Râului Iordan, unde au putut vedea Țara Promisă. Cred că și noi suntem aici în acest moment. Suntem în pragul unui nou anotimp al Duhului. Avem nevoie să ne pregătim să traversăm Iordanul, să intrăm și să luăm în posesie țara pe care Domnul ne-a promis-o.”

Ca Președinte ICCRS sunt adesea solicitată să împărtășesc ceva despre realitatea prezentă a RCC din lume și despre calea pe care o văd eu că ne conduce Domnul în viitor. În Apocalipsa 2,7 găsim încurajarea de a „asculta ce spune Duhul Bisericii”. Deci, ce ne spune acum Duhul Sfânt în RCC? Acest an marchează a 50-a aniversare a momentului în care Papa Ioan al XXIII-lea a rostit următoarea rugăciune faimoasă: „*Reînnoiește minunile tale în zilele noastre prin Noi Rusalii*”. Această rugăciune a fost însoțită de încurajarea de a ne uni cu apostolii în rugăciune neîncetată (*Fapte* 1,14). În același timp, când Biserica se reînnoia cu ajutorul Conciliului Vatican II, am văzut apariția Reînnoirii Carismatice Catolice în SUA. Primii ani au fost caracterizați printr-o nouă libertate în Duh. Au avut loc convertiri profunde, iar viața oamenilor s-a schimbat prin primirea botezului în Duhul Sfânt, aceștia intrând într-o „relație personală” cu Isus.

Atunci când israeliții au fost eliberați din sclavia Egiptului, au fost duși în deșert, unde au rămas timp de 40 de ani. Aici a fost locul exersării și formării lor. În acest timp, unii oameni au căzut, fie din cauza păcatului, fie din lipsă de perseverență, fie din cauza altor ispite. Noi am văzut aceleași lucruri în RCC în timpul scurtei noastre istorii de 40 de ani. După deșert, Domnul i-a condus pe evrei la malul Râului Iordan, unde au putut vedea Țara Promisă. Cred că și noi suntem aici în acest moment. Suntem în pragul unui nou anotimp al Duhului. Avem nevoie să ne pregătim pentru traversarea Iordanului, să intrăm și să luăm în posesie țara pe care Domnul ne-a promis-o.

Pentru a îmbrățișa acest nou anotimp, avem nevoie să fim un popor cu viziune, astfel încât să putem crește în continuare și să mergem înainte. *Proverbe* 29,18 are mai multe traduceri, de pildă: „Fără o viziune, poporul pierе”. RCC ori crește, ori moare, nu putem să stăm pe loc. În unele părți ale lumii Reînnoirea este dinamică și vibrantă. Am încă multe amintiri plăcute de la Conferința ICCRS cu tema: „Iubirea în acțiune” din Sudul Coreei. În mod clar, în acea națiune RCC este un puternic curent

de har, care decurge din marea lor angajare pentru rugăciunea de mijlocire. Acest har este vizibil prin misiunea pe care Duhul Sfânt a pus-o în inima lor și sunt multe proiecte și slujiri pe care le desfășoară cei implicați în Reînnoire. Dimpotrivă, în unele părți ale lumii pare că Reînnoirea piere, a devenit bătrână și obosită și pare că oamenii își petrec mai mult timp prin a privi nostalgic în urmă, la ceea ce a făcut Domnul în trecut, decât prin a merge înainte spre noile lucruri pe care Domnul le are în plan pentru ei.

Altă traducere a versetului este „fără viziune, poporul devine rebel”. În anii de început ai RC l-am văzut pe Domnul făcând multe lucruri minunate în mijlocul nostru. Mulțumim Domnului că acest lucru se întâmplă în continuare în multe locuri. Mă gândesc la curajosul proiect de evanghelizare în Amazon și la mobilizarea creativă a studenților, care a fost întreprinsă de RCC în Brazilia. Totuși, în loc să dezvoltăm o mai profundă dependență de Domnul, uneori am devenit rebeli, am preluat controlul și am făcut lucrurile noastre. Acestea blochează Duhul Sfânt și n-am reușit să împlinim voința sa perfectă. Așa cum Sf. Paul i-a prevenit pe galateni: „*ceea ce ați început în Duhul Sfânt, ați sfârșit în firea pământescă*” (cf. Gal 3,3).

A treia traducere a *Proverbelor* 29,18 spune: „Fără o viziune, poporul este scăpat din mâini”. Se pare că, atunci când nu avem orientare către viitor, lucrurile devin lăncede, apoi cu ușurință devenim persoane care privesc mereu spre interiorul lor, iar energia noastră deviază. Ca rezultat, putem deveni niște concurenți, judecători sau critici ai altor grupuri și realități din Reînnoire. De ce sunt atâtea tensiuni, diviziuni și probleme relaționale în RCC, de vreme ce una dintre principalele caracteristici ale Duhului Sfânt este unitatea? În mod clar, avem nevoie de pocăință și reconciliere. Comportamentul nostru mândru, certăreț și imatur a făcut ca tot Trupul să slăbească. Trebuie să-l rugăm pe Domnul să ne ierte și să-i cerem să ne schimbe inima. Apoi vom fi capabili să mergem înainte cu viziune și în unitate.

Simt că în acest timp de tranziție avem o chemare puternică pentru mijlocire. Multe bătălii se câștigă în rugăciune. Prin mijlocire, Dumnezeu poate schimba destinul unei națiuni. El ne poate da revelația, curajul și capacitatea de a acționa în mod decisiv și strategic, așa încât Împărăția lui să înainteze. În timp ce ne îndreptăm spre jubileul de aur I RCC, care va fi în anul 2017, avem nevoie să fim conduși pas cu pas. Astfel, ICCRS va ține evenimentul de mijlocire „Drumul spre Rusalii”, la Assisi, în 19-23 mai 2010. La fel ca Iosue, avem nevoie de credință și încredere pentru a lua moștenirea noastră de drept și pentru a zădărnici lucrările dușmanului. Fiți gata, deci, să îmbrățișați acest nou anotimp cu curaj și entuziasm. Dumnezeu nostru face lucruri noi și avem nevoie să fim deschiși la surprizele Duhului. 🙏

RCC, o mișcare a Bisericii sau un curent de har?

de Maria Eugenia de Gongora

În *Faptele Apostolilor* găsim confirmarea modului în care Biserica a fost revitalizată încă de la începuturile sale cu ajutorul Duhului Sfânt. Primele comunități, unde domneau „*bucuria și curăția inimii*” (*Fapte* 2,46), erau bogate în dinamism, deschidere și susținere, în zel misionar. Aceste comunități împărțeau frângerea pâinii cu bucurie fraternă, iluminați de Cuvânt, slujindu-și unul altuia cu umilință – o mărturie autentică, ce stârnea admirația acelor care îi vedeau pe ucenici – și suscitau în mulți dorința de convertire și de a adopta acest nou stil de viață. Evanghelia Sf. Ioan ne oferă imaginea acestei noi familii spirituale dedicate iubirii, care era o mărturie vie a noii porunci: „... *Să vă iubiți unii pe alții; cum v-am iubit eu, așa să vă iubiți și voi unii pe alții.*” (*In*, 13,34).

Acești frați din acele timpuri au mărturisit puterea și eficacitatea Cuvântului: și abundau vindecările, eliberările și se arătau multe semne și minuni. În această atmosferă era normal să trăiești sub acțiunea viguroasă a lui Dumnezeu, care genera un curaj reînnoit în fața persecuțiilor, inspirând o iubire profundă, crescândă; și toate acestea erau roadele prezenței lui. În *Fapte* 1,8 există o referire

directă la promisiunea lui Isus cu privire la efuziunea Duhului Sfânt și la roadele minunate ale acțiunii Sale asupra fraților noștri din acea perioadă. E corect deci să ne așteptăm ca această acțiune să continue să lucreze și în Biserica zilelor noastre: întreaga Biserică trebuie să fie reînnoită. Când comparăm comunitățile Bisericii de la începuturi cu cele de azi, ne dăm seama că s-a pierdut ceva din iubirea și intensitatea acelei perioade, probabil drept consecință a faptului că am devenit mai burghezi și că egoismul nostru a crescut. Predispunerea noastră autentică spre idealul spiritual s-a diluat progresiv, fiind înlocuită de scepticism rece care amorțește, limitează și îngheță și, în final, ucide. Nu ar trebui oare să ne reînnoim credința în promisiunea lui Isus care ni l-a dăruit pe Duhul său de Viață la începutul istoriei Bisericii, asigurându-ne de asemenea: „Și iată că eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului.” (Mt 28,20)? Noi am văzut aceste cuvinte ale lui Isus devenind realitate în diferite faze ale istoriei Bisericii, mai ales în momentele grele, în conflicte și alte situații care făceau ca barca lui Petru să pară că se va scufunda: ajutorul divin nu a lipsit niciodată și întotdeauna a reușit să suscite noi carisme, prin impulsul de înnoire al Duhului Sfânt.

Și în prezent suntem actorii și protagoniștii unei acțiuni puternice de reînnoire a Bisericii, trăind într-un binecuvântat „curent de har”, care se numește Reînnoirea Carismatică, o nouă invitație din partea Domnului la un creștinism care se manifestă prin semne și comportamente evidente, roade ale deschiderii noastre la lucrarea minunată a Duhului Sfânt. Acest curent de reînnoire cuprinde întreaga Biserică: nu îl putem reduce la o simplă „Mișcare” sau „Asociație”; este un suflu puternic al Duhului care irupe în Biserică, pentru a ne scutura și a ne scoate din indiferența și lăncezeala noastră. De fapt, noi trebuie să regăsim acest tip de experiență caracteristică primelor comunități, astfel confirmând ceea ce Isus a promis: “Adevărat, adevărat, vă spun că, cine crede în Mine, va face și el lucrările pe care le fac eu; ba încă va face altele și mai mari decât acestea” (In 14,12).

Acelora care spun că RCC va trece, le putem răspunde cu convingere că nu va fi așa: Biserica, de-a lungul istoriei sale, a primit în permanență prin Duhul Sfânt un suflu nou ca răspuns la nevoile lumii din toate timpurile... și așa va fi și în viitor! Evident, pentru a colabora cu acest „curent de har” în această perioadă a istoriei, avem nevoie de structuri care pot garanta o slujire adecvată a Bisericii și a societății. În acest scop, Biserica în înțelepciunea ei consideră acest „curent de har charismatic” asemenea unei „Mișcări Ecleziale”, recunoscute și aprobate din punct de vedere canonic. Astfel, Sfântul Părinte Ioan Paul al II-lea spunea în mesajul său către Mișcările Ecleziale și către Noile Comunități cu ocazia veghiei de Rusalii din 1998 (30 mai) care a avut loc în Piața Sf. Petru: „Datorită acestei redescoperiri providențiale a dimensiunii charismatice a Bisericii, atât înainte cât și după Conciliu, se regăsesc pe aceeași linie de dezvoltare Mișcările Ecleziale și Noile Comunități”. Termenul „Mișcare”, prin urmare se referă la entități, care deseori sunt diferite între ele, chiar în forma lor canonică. Acest termen nu este o definiție rigidă, nici nu exprimă pe de-a-ntregul bogăția formelor care apar din creativitatea dătătoare de viață a Duhului lui Cristos. Mai mult, el indică de asemenea o entitate eclezială concretă, formată mai ales din persoane laice, care au urmat un drum de credință și mărturie creștină, mișcare ce se bazează pe o carismă particulară primită de întemeietorul ei în anumite circumstanțe și prin metode particulare. Duhul Sfânt este cel care fondează și dă identitate RCC. Nu ne îndoim atunci când afirmăm că el este cel care a orientat RCC pe calea care a dus la aprobarea ei de Biserică, prin recunoaștere pontificală a statutului și a slujirilor ICCRS-ului în data de 14 septembrie 1993, cu ocazia sărbătorii Înălțării Sfintei Cruci. Nu putem să nu subliniem că acest statut a ajutat multe țări în întocmirea propriului lor statut, astfel încât multe comunități locale din RCC pot să ducă la bun sfârșit atât misiunea de evanghelizare – prin mărturisirea iubirii fraterne pe care am învățat-o de la Isus -, cât și difuzarea și promovarea „culturii Rusaliilor”, dorită cu atâta ardoare de preaiubiții noștri Pontifi Papa Ioan Paul al II-lea și Papa Benedict al XVI-lea. Să afirmăm deci că RCC este un „curent de har”, și nu este în contradicție cu a fi o „Mișcare”. De fapt este o mișcare... a Duhului Sfânt. Prin urmare, dragi cititori, dragi frați, vă invităm să vă permiteți să fiți inundați de harul divin, pentru a trăi reînnoiți în Duhul Sfânt și pentru a sluji Biserica fondată de Isus cu un spirit reînnoit: Biserica de ieri, de azi și din toate timpurile, Biserica pe care Isus a încredințat-o acțiunii sfințitoare a Duhului său! ☺

ICCRS

International Catholic

Charismatic Renewal Services

(Slujirea Reînnoirii Carismatice Catolice Internaționale)

Adresa poștală:

Palazzo San Calisto
00120 Vatican, Europa

Telefon: 0039.06.69.88.71.26/27

Fax: 0039.06.69.88.72.24

fax mijlocire: 0039.06.69.88.72.30

website: <http://www.iccrs.org>

e-mail: info@iccrs.org
newsletter@iccrs.org

Buletinul ICCRS este un buletin internațional, publicat bilunar în engleză, franceză, germană, italiană și spaniolă pentru Reînnoirea Carismatică Catolică. Scopul său este de a furniza informații despre creșterea și dezvoltarea Reînnoirii Carismatice Catolice din întreaga lume.

Permisivitatea de a reproduce orice articol din buletinul ICCRS este acordată dacă ICCRS este indicată ca sursă. Buletinul ICCRS este gratuit prin e-mail și costă 10 euro prin poștă. Formarea Responsabililor este disponibilă printr-un abonament de 15 euro pe an, prin e-mail sau prin poștă.

Membrii Consiliului ICCRS:

D-na Michelle Moran, Anglia (președinte)

Dl. Cyril John, India (vicepreședinte)

Dl. Robert C. Canton, SUA

D-na. Ma José Cantos de Ortiz, Chile

D-na Maria E. de Góngora, Guatemala

Ep. Joe Grech, Australia

Dl. Christof Hemberger, Germania

Dl. Dariusz Jeziorny, Polonia

D-na Julienne Mesedem, Camerun

Dl. Jude Mucast, Italia

Br. James Shin Sang Hyun, Coreea

Dl. Peter Thompson, Canada

Fr. Emmanuel Tusiime, Uganda

Dl. Marcos Volcan, Brazilia

Director al Biroului ICCRS:

Dl. Oreste Pesare, Italia

Consilieri ICCRS:

Dl. Allan Panozza, Australia

Administrație și evenimente:

Dl. Claude Lopez, Australia

(continuare în paginile următoare)

EVENIMENTE APROPIATE

ASSISI 2010

19-23 mai

Eveniment pentru mijlocire: Drumul spre Rusalii

Acest eveniment internațional, cu focus special pe mijlocire, va fi o oportunitate pentru: a experimenta o reînnoită revărsare a Duhului Sfânt

a celebra la Assisi împreună cu ICCRS Rusaliele Triduum-ul și Rusaliele Națiunilor aprofundarea înțelegerii noastre despre chemarea la mijlocire

mijlocire pentru națiuni în puterea Duhului Sfânt.

Evenimentul, masa și cazarea costă 400 €.

Conferința este limitată la 400 de participanți, deci recomandăm înscrierea din timp.

Pentru mai multe informații, accesați

<http://www.iccrs.org> sau pe e-mail la:

events@iccrs.org sau sunați la 0039.06.6988.7126.

CURSUL ICCRS DE FORMARE A RESPONSABILILOR

Universitatea Franciscană din Steubenville
Ohio, S.U.A.

12-18 SEPTEMBRIE
- 2010 -

„...Întărește-te în harul care este în Cristos Isus. Și ce-ai auzit de la mine, în fața multor martori, încredințează la oameni de încredere, care să fie în stare să-ți învețe și pe alții.” (2Tim 2,1-2)

Cursul ICCRS de formare a responsabililor este pentru ICCRS o cale pentru a ajuta promovarea slujirii de responsabili în Reînnoirea Carismatică Catolică din lume. În colaborare cu realitățile carismatice locale, ICCRS oferă acest program de o săptămână, care va chema și înzestra noi responsabili, dar îi va întări și încuraja și pe cei actuali.

O zi de reculegere pentru preoți și episcopi, prieteni ai Reînnoirii Carismatice

ROMA, 8 IUNIE 2010

Alăturați-vă ICCRS-ului și Fraternității Catolice pentru o zi de reculegere ținută la Roma, care coincide cu întâlnirea mondială a Sfântului Părinte cu preoții (9-11 iunie 2010), la terminarea Anului Preoției.

Informațiile vor fi disponibile curând pe website-ul nostru <http://www.iccrs.org> sau contactați Biroul ICCRS prin e-mail la events@iccrs.org

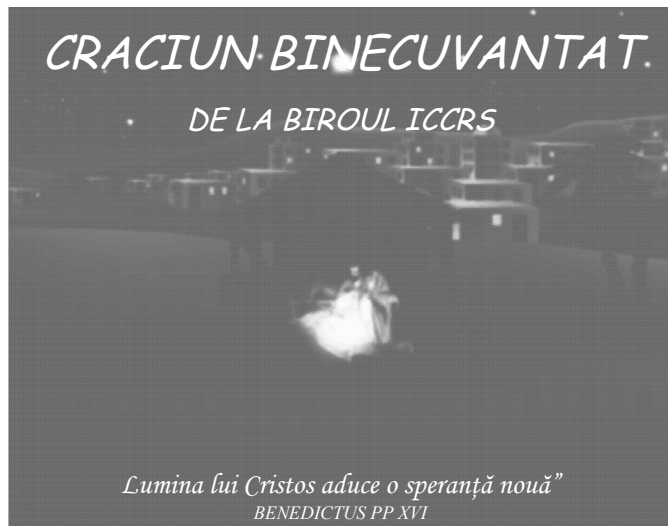
„Și El i-a dat pe unii apostoli, pe alții prooroci, pe alții evangheliști, pe alții păstori și învățători pentru desăvârșirea sfinților, în vederea lucrării de slujire, pentru zidirea trupului lui Cristos”
(Efeseni 4,11-12)

Din când în când, ICCRS caută ajutorul celor care doresc să slujească prin talentul și timpul date lor de Dumnezeu pentru a duce mai departe misiunea Reînnoirii Carismatice Catolice direct din inima Bisericii, timp de 1 până la 2 ani.

Actualmente căutăm persoane care au cunoștințe tehnice de hardware și cunoștințe practice de baze de date și sisteme de server. Avem nevoie, de asemenea, și de design-uri de grafică și web, pentru a îmbunătăți accesibilitatea sitului nostru web. Deoarece ICCRS este un birou internațional, este important să vorbiți engleza și fluent o altă limbă străină.

Dacă sunteți interesați, vă rugăm să ne trimiteți CV-ul vostru și o fotografie pe adresa:

director@iccrs.org

ABONAȚI-VĂ LA BULETINUL ICCRS ȘI FORMAREA RESPONSABILILOR PENTRU 2010:

Vă rugăm să completați toate rubricile, să semnați și trimiteți acest formular la, împreună cu un CEC plătit către ICCRS sau detaliile cardului dumneavoastră, la:
ICCRS, PALZZO SAN CALISTO, 00120 VATICAN

Nume, prenume	<input type="text"/>	Data nașterii ZZ/LL	<input type="text"/>
(Organizația reprezentată)	<input type="text"/>		
Adresa	<input type="text"/>		
Orașul	<input type="text"/>	Statul	<input type="text"/>
Cod poștal	<input type="text"/>	Țara	<input type="text"/>
Telefon	<input type="text"/>	Mobil	<input type="text"/>
		Fax	<input type="text"/>
E-mail 1	<input type="text"/>	E-mail 2	<input type="text"/>

Doresc să: ÎNCEP ÎNNOIESC abonamentul meu.

Aleg limba: ENGLEZĂ ITALIANĂ SPANIOLĂ GERMANĂ FRANCEZĂ

- 1 gratis Buletinul ICCRS prin e-mail
- 2 10€ Buletinul ICCRS prin poștă
- 3 15€ Buletinul ICCRS și Formarea responsabililor prin e-mail
- 4 25€ Buletinul ICCRS și Formarea responsabililor prin poștă

E-MAIL newsletter@iccrs.org PENTRU MAI MULTE INFORMAȚII.

PLATA prin CEC: Plătitbil către ICCRS

prin transfer bancar: (numai pt Italia): ICCRS, UniCredit Banca di Roma, - Ag. ROMA 211, Piazza San Pantaleo n. 1, 00186 Roma
IBAN: IT 82 W 03002 05022 000400895356

(pentru toate celelalte țări): JPMORGAN AG FRANKFURT, 14, JUNGHOFSTRASSE, 60311 FRANKFURT AM MAIN, BLZ 50110800

Swift: CHASDEFXXX

Beneficiar: Istituto Per Le Opere Di Religione Città del Vaticano (I.O.R.)

DE81501108006231606168

ICCRS 2245-2012

prin card: VISA EUROCARD MASTERCARD

numărul cardului: Data expirării

Semnătura
deținătorului de card:

Data _____

Semnătura
donatorului _____

Slujirea
Reînnoirii Carismatice
Catolice Internaționale

Slujește
Reînnoirea Carismatică
din Biserica Catolică

FORMAREA RESPONSABILILOR

Anul XXXV, Numărul 5

octombrie-decembrie 2009

În acest număr:

Darul profeției
Practicarea carismei limbilor în RCC
Despre căutarea carismelor

Darul profeției de Robert Canton

Cuvântul „dar” în grecește este "charismata",
ceea ce înseamnă „o favoare dată în mod liber oricui vrea Domnul să i-o dea”.
Nu înseamnă că cel care primește carisma o obține el sau o merită.

Atât cel care dă, cât și cel care primește profeția, trebuie să discearnă cuvintele.
Trebuie întreprins un discernământ foarte prudent și amănunțit, în special în cazurile profețiilor care îndeamnă,
pentru a fi siguri că ele vin de la Dumnezeu și nu de la falși profeți.

În 1Cor 12,4-11, Sf. Paul scrie: „Sunt felurite daruri, dar este același Duh; sunt felurite slujbe, dar este același Domn; sunt felurite lucrări, dar este același Dumnezeu, care lucrează totul în toți. Și fiecăruia i se dă arătarea Duhului spre folosul altora. De pildă, unuia îi este dat, prin Duhul, să vorbească despre înțelepciune; altuia, să vorbească despre cunoștință, datorită aceluiasi Duh; altuia credința, prin același Duh; altuia, darul tămăduirilor, prin același Duh; altuia, puterea să facă minuni; altuia, prorocia; altuia, deosebirea duhurilor; altuia, felurite limbi; și altuia, tălmăcirea limbilor. Dar toate aceste lucruri le face unul și același Duh, care dă fiecăruia în parte, cum voiește”.

Scopul darurilor spirituale

Aceste daruri, denumite de mulți: „carisme sau daruri carismatice”, sunt date persoanelor de către Duhul Sfânt pentru serviciu sau slujire, pentru edificare, încurajare și mângâiere a Trupului lui Cristos (vezi 1Cor 14,3-5). Cuvântul „dar” în grecește este "charismata", ceea ce înseamnă „o favoare dată în mod liber oricui vrea Domnul să i-o dea”. Nu înseamnă că cel care primește carisma o obține el sau o merită. În Catehismul Bisericii Catolice, nr. 799, Biserica afirmă: „*Extraordinaire sau simple și umile, carismele sunt haruri ale Duhului Sfânt care au, direct sau indirect, o utilitate eclezială, fiind rânduite spre creșterea Bisericii, spre binele oamenilor și după trebuințele lumii.*” Darurile Duhului manifestă prezența puterii lui Dumnezeu în mijlocul nostru. Isus spune în Fapte 1,8: „*Voi veți primi o putere, când Se va coborî Duhul Sfânt peste voi, și-mi veți fi martori în Ierusalim, în toată Iudeea, în Samaria și până la marginile pământului.*” Cuvântul grecesc pentru acest tip de putere este „dynamis”, care înseamnă „dinamită”. Puterea lui Dumnezeu este cu siguranță mai mare decât toate puterile combinate din această lume, pentru că puterea lui Dumnezeu este supranaturală și neegalată în natură. Atunci când Domnul își declanșează puterea, o face totdeauna pentru a-și împlini planul și a-și stăpâni împărăția.

Cred că Duhul Sfânt caută oameni pe care să poată conta pentru aducerea Împărăției lui Dumnezeu și pentru a-și împlini planurile spre onoarea și gloria sa. Documentele Conciliului Vatican II, în Decretul despre apostolatul laicilor, afirmă: „*De la primirea acestor carisme, chiar a celor foarte obișnuite, reiese dreptul în îndatorirea fiecărui credincios de a le exersa în Biserică și în lume, pentru binele oamenilor și dezvoltarea Bisericii, de a le exersa în libertatea Duhului Sfânt, care «sufală unde dorește»*”.

În omilia sa la Liturgia de încheiere a Zilei Mondiale a Tinerilor de la Sydney, Australia, în iulie 2008, Papa Benedict al XVI-lea a afirmat: „Dar ce este această putere a Duhului Sfânt? Este puterea vieții lui Dumnezeu! Este puterea aceluiași Duh care plutea peste ape în momentul creației și care, la împlinirea timpurilor, l-a înviat pe Isus din morți. Este puterea care ne îndreaptă, pe noi și lumea noastră, spre venirea Împărăției lui Dumnezeu”.

Darul profeției

Deoarece spațiul din acest buletin este limitat, mă voi concentra mai strict asupra darului profeției. Sf. Paul spune: „*Urmăriți dragostea. Umblați și după darurile duhovnicești, dar mai ales să prorociți*” (1Cor 14,1). În *Fapte* 2,17-18 citim despre Petru, care se ridică împreună cu cei Unsprezece și reamintește ceea ce profetul Ioel a profețit: „*În zilele de pe urmă, zice Dumnezeu, voi turna din Duhul meu peste orice făptură; fiii voștri și fiii voastre vor proroci, tinerii voștri vor avea vedenii și bătrânii voștri vor visa visuri! Da, chiar și peste robii mei și peste roabele mele voi turna, în zilele acelea, din Duhul meu și vor proroci*”. A profeți înseamnă a vorbi sau a cânta un mesaj din partea lui Dumnezeu, sub ungera directă a Duhului Sfânt. Mai simplu, a profeți înseamnă a fi purtător de cuvânt al lui Dumnezeu. Totuși, nu toți cei care profetează sunt profeți, dar toți profeții trebuie să profetească. Unii, care sunt chemați de Domnul la o slujire de profeție, folosesc în mod continuu în viața și slujirile lor darul profeției și alte daruri de descoperire, cum ar fi: cuvântul de înțelepciune, cuvântul de cunoaștere și discernământul duhurilor. Profeția trebuie să spună adevăruri de la Dumnezeu referitoare la viitor sau trecut. O profeție care spune adevăruri despre viitor înseamnă un mesaj care nu se referă totdeauna și neapărat la lucruri din viitor. Un astfel de exemplu este ceea ce Isus îi spune „tălharului bun”, de pe cruce: „*Adevărat, adevărat îți spun că astăzi vei fi cu Mine în rai*” (Lc 23,43). Pe de altă parte, a spune adevăruri despre viitor se referă și la lucruri sau circumstanțe care se vor împlini în viitor. O ilustrare a acestui lucru se găsește în *Fapte* 11,28, „*Unul din ei, numit Agab, s-a sculat și a vestit, prin Duhul, că va fi o foamete mare în toată lumea. Și a fost, în adevăr, în zilele împăratului Claudiu.*” Eu am primit odată un astfel de tip de profeție, care spune adevărul despre viitor. După ce soția mea, Chita, și eu am avut experiența botezului în Duhul Sfânt, pe 11 noiembrie 1984, am început să ne rugăm împreună. Pe 8 decembrie 1984, în timp ce ne rugam, soția mea a venit la mine și a început să profetească: „*Fiul meu, nu te teme. Numele meu este Isus și îți vorbesc prin soția ta. Te voi folosi pentru a vindeca milioane de oameni în Numele meu. Crede, fiul meu, că acest lucru se va întâmpla, și fii umil mereu. Vei predica vestea cea bună în Numele meu. Mulți vor veni cerând să fie vindecați. Vindecă-i în Numele meu, pentru că vindecarea este vestea cea bună. Vei călători în lung și-n lat. Probabil îți vine greu să crezi, dar amintește-ți, pentru mine nimic nu este cu neputință*”. Curând după aceea, am întrebat-o ce anume a îndemnat-o să-mi spună aceste cuvinte. Ea a spus: „*Eu doar am repetat ceea ce am auzit că spunea Domnul în interiorul meu*”. Până astăzi am fost în 39 de țări, predicând și proclamând vestea cea bună și vindecându-i pe bolnavi în Numele lui Isus, în ciuda multelor mele limite. Domnul mi-a deschis ușile pentru a începe să călătoresc și să slujesc la nivel internațional în anul 1991, exact la șapte ani după primirea profeției despre lucrările pe care Domnul voia să le fac pentru El și pentru Împărăția lui.

O profeție poate veni de asemenea printr-o persoană care vorbește „în limbi”. În 1Cor 14,5, Sf. Paul spune: „*Aș dori ca toți să vorbiți în alte limbi, dar mai ales să prorociți. Cine proroceste, este mai mare decât cine vorbește în alte limbi; afară numai dacă tălmăcește aceste limbi, ca să capete Biserica*

zidire sufletească.” Atunci când cineva vorbește în limbi la o întâlnire de rugăciune, de pildă, darul interpretării limbilor ar trebui să fie de asemenea operativ, pentru a face ca mesajul în limbi să poată fi înțeles de cei care ascultă.

Persoana care vorbește în limbi poate da interpretare sub inspirația Duhului Sfânt ori poate fi altcineva din comunitate care se poate simți îndemnat să o facă.

Trebuie spus că interpretarea nu este neapărat o traducere a mesajului vorbirii în limbi.

Cum să ascultăm vocea lui Dumnezeu

Domnul dorește să ne vorbească și ne vorbește mereu! În cartea Genezei vedem de multe ori scrise aceste cuvinte: „Atunci Dumnezeu a spus...”. În Ioan 10,27, Isus spune: „Oile mele ascultă glasul meu; Eu le cunosc, și ele vin după mine.” Isus mai spune: „Adevărat vă spun că mulți proroci și oameni drepecți au dorit să vadă lucrurile pe care le vedeți voi și nu le-au văzut; și să audă lucrurile pe care le auziți voi și nu le-au auzit” (Mt 13,17).

Dumnezeul nostru s-a întovărășit cu noi. Isus a murit pe cruce pentru noi nu numai pentru a ne elibera de legătura păcatului și a morții, ci și pentru a ne aduce la o relație personală și de tovarășie cu el. Domnul este mai încântat să ne vorbească decât suntem noi să-l auzim. De cele mai multe ori Domnul comunică cu noi printr-o voce suavă din interiorul duhului nostru. O persoană o poate percepe ca pe o impresie bruscă sau un „simț” că Domnul îi spune ceva sau ca pe un gând trecător. Dacă ne deschidem pe noi înșine, inima noastră, simțurile noastre, mintea noastră către Dumnezeu și îi suntem supuși, vom auzi cu siguranță vocea lui. Domnul ne poate da o impresie, o imagine sau un gând. Poate de asemenea să comunice cu noi prin vise, prin Scripturi, prin circumstanțele vieții, prin alte persoane sau chiar prin vocea lui clară, ceea ce se întâmplă foarte rar. El este suveran și nu are limite. Cu câteva săptămâni în urmă, am avut oportunitatea să țin o misiune parohială în Sarasota, Florida. În timp ce vorbeam despre „pocăință și iertare”, Domnul mi-a „vorbit” în inimă că era acolo o persoană în acea comunitate, care a încercat să se sinucidă și că Domnul îl eliberează de sentimentul vinovăției și al acuzației de sine. Când am primit aceste cuvinte, am avut o convingere profundă în inimă că acestea veneau de la Domnul. Atunci am proclamat ceea ce Domnul mi-a spus și un bărbat pe nume John a venit la altar, cu lacrimi în ochi, recunoscând tot ce am spus eu. Am „simțit” că John a încercat să facă acest lucru nu numai o dată sau de două ori, iar el a confirmat când l-am întrebat acest lucru. În acea zi el a primit vindecare emoțională și spirituală și asigurarea că Domnul, în mila și iubirea lui, nu l-a condamnat, ci de fapt l-a iertat. Recent, John mi-a spus că viața lui s-a îmbunătățit rapid din acel moment, pentru că s-a apropiat de Domnul.

Discernământul duhurilor

Există patru surse de voci pe care le putem auzi în tărâmul spiritual, și anume: Duhul Sfânt, duhul omului, duhurile rele și îngerii. În IIn 4,1, Cuvântul lui Dumnezeu spune: „*Preaiubiților, să nu dați crezare oricărui duh, ci să cercetați duhurile, dacă sunt de la Dumnezeu; căci în lume au ieșit mulți proroci mincinoși*”. În ITes 5,19-21, Sfântul Paul spune: „*Nu stingeți Duhul. Nu disprețuiți prorociile. Ci cercetați toate lucrurile, și păstrați ce este bun*”. Atât cel care dă, cât și cel care primește profeția, trebuie să discearnă cuvintele. Trebuie întreprins un discernământ foarte prudent și amănunțit, în special în cazurile profețiilor care îndeamnă, pentru a fi siguri că ele vin de la Dumnezeu și nu de la falși profeți. Pentru a discerne corect și cu acuratețe, avem nevoie de înțelepciune și de asistența Duhului Sfânt, care „ne conduce la întregul adevăr”. Mai jos se găsesc câteva îndrumări practice în judecata sau discernământul profeției:

1. Trebuie să edifice și să dea mângâiere. Dacă o profeție este negativă și acuzatoare, este un semn sigur că nu e de la Dumnezeu;

2. Trebuie să dea roade bune. *„Orice pom, care nu face roade bune, este tăiat și aruncat în foc. Așa că după roadele lor îi veți cunoaște.”* (Mt 7,19-20);

3. Trebuie să fie în acord cu Scriptura. Isus spune: *„...cuvintele pe care vi le-am spus Eu, sunt duh și viață”* (In 6,63);

4. Trebuie să fie conform cu învățătura Magisteriului Bisericii Catolice. Magisteriul este autoritatea care învață în cadrul Bisericii;

5. Trebuie să aducă pace. Sf. Paul spune: *„Dumnezeu nu este un Dumnezeu al neorânduiei, ci al păcii.”* (1Cor 14,33);

6. Scopul ultim al profeției este să aducă slavă și preamărire lui Dumnezeu. Sf. Paul spune: *„Fie că mâncați, fie că beți, fie că faceți altceva: să faceți totul pentru slava lui Dumnezeu.”* (1Cor 10,31);

7. Trebuie să întărească credința, atât a celui care dă, cât și a celui / celor care ascultă profeția. *„Credința vine în urma celor auzite; iar cele auzite vin prin cuvântul lui Cristos.”* (Rom 10,17).

Concluzie

Darul profeției, dacă este folosit corect, are puterea de a schimba viața oamenilor. Cred că Domnul ne-a ales pe noi, în ciuda slăbiciunilor noastre, ca să fim instrumentele sale. Lumea așteaptă să experimenteze puterea Duhului Sfânt, care schimbă și dă viață. Sunteți doritori să-i spuneți Domnului „Da” și să-i fiți vase, pentru a schimba lumea din jurul vostru? 🙏

Practicarea carismei cântului în limbi în RCC

de Julienne Mesedem

A scrie despre carisma cântului în limbi este un lucru foarte delicat, deoarece poate fi pasionant, tulburător și uneori poate induce în eroare, deoarece acesta destabilizează vechile noastre obiceiuri, siguranțele noastre umane și falsa noastră măreție. Oricare ar fi sentimentele noastre, să ne deschidem cu toții inimile Duhului Sfânt, în care toți credem, ca să fim vindecați de prejudecăți și teamă și pentru a-i permite să ne vindece cu iubire și haruri. Carisma este o mișcare a harului care îi dă celui care o primește o extraordinară putere de acțiune. Este una dintre roadele efuziunii Duhului Sfânt; efuziunea este revărsarea interioară a Duhului, printr-o nouă întâlnire, foarte personală, cu Isus Cristos, recunoscut ca Domn și Mântuitor. Nu e un mod nou de a trăi, ci un proces care permite vieții din noi să explodeze, reînnoind astfel harul baptismal, care în cea mai mare parte rămăsese inactiv în profunzimile sufletului.

Carismele sunt semne vizibile ale iubirii lui Dumnezeu. Acestea sunt haruri speciale care dau aptitudinea și disponibilitatea de a asuma diverse responsabilități și slujiri necesare pentru reînnoirea și dezvoltarea bisericii. În general, carismele sunt dăruite unei persoane prin impunerea mâinilor: *„Nu fi nepăsător față de harul care este în tine, care ți s-a dat prin profeție, cu punerea mâinilor mai-marilor preoților”* (1Tim 4-14).

Carismele nu depind neapărat de starea de sfințenie a celui care le exercită, deci să nu lăsăm starea noastră păcătoasă să ne îndepărteze de la exercitarea lor.

Cu toate acestea, carismele trebuie să ne conducă la sfințenie. Este legitim să le dorim, cu condiția să fie acceptată voința lui Dumnezeu în această privință, dar fără a limita darul lui Dumnezeu prin impunerea numărului carismelor pe care vrem să le avem și să le exercităm. Certitudinea credinței este foarte necesară, deoarece în ochii oamenilor carismele pot părea a fi extraordinare, ridicole sau absurde.

Există multe carisme

Carismele edifică viața spirituală, înalță laudele și călăuzesc rugăciunile de mijlocire.

A. Rugăciunea în limbi sau glossolia

Aceasta este cea mai mică dintre carisme, căci „*Însuși Duhul se roagă pentru noi cu suspine negrăite.*“ (Rom 8,26-17). Reprezintă de asemenea o rugăciune care îl laudă pe Dumnezeu atunci când ne lipsesc cuvintele pentru a exprima mulțumirea noastră simțită din inimă. Cel mai adesea, rugăciunea în limbi este una din primele carisme pe care cineva le obține de la Domnul. Exercițierea ei constantă poate deschide cu ușurință calea pentru a se revărsa alte carisme, pentru că cere multă simplitate, umilință reală, abandonare profundă și o disponibilitate atentă la Duhul Sfânt. Această carismă este foarte folositoare la mijlocire, eliberare și la rugăciunea de vindecare. Este una din rarele carisme care pot fi folosite în interes personal.

B. Cântul în limbi

Aceasta înseamnă a cânta o melodie care nu este compusă, ci este inspirată de Duhul Sfânt. Uneori, această melodie poate fi compusă dintr-un limbaj care poate fi înțeles și interpretat, în timp ce în alte dăți poate fi ca un găngurit de copil, neînțeleasă de oameni, ci numai de Dumnezeu. Întocmai precum psalmii sunt rugăciuni oferite omului de Dumnezeu pentru ca el să îi poată vorbi, cântul în limbi este un fel de rugăciune inspirată de Duhul Sfânt cu care EL însuși mijlocește pentru noi cu suspine negrăite. „*De asemenea și Duhul vine în ajutor slăbiciunii noastre, căci noi nu știm să ne rugăm cum trebuie, ci Însuși Duhul se roagă pentru noi cu suspine negrăite*” (Rom 8, 26).

Sf. Augustin, în omilia lui despre *Psalmul 32*, spune: „Nu căuta cuvinte ca și cum ai putea explica ce îi este plăcut lui Dumnezeu. Doar cântă exclamații de bucurie”.

Se poate întâmpla ca o persoană să primească carisma rugăciunii și a cântului în limbi, dar din motive diferite, precum teama de a fi ridiculizat, rușinea, ezitarea de a exercita, ignoranța prezenței carismei etc., să nu le pună în practică. În această situație, ajutorul celorlalți frați și surori din grup este foarte necesar pentru eliberarea carismei. Uneori e de ajuns ca doar să deschizi gura în timp ce se cântă un „aleluia” și să-i ascuți pe ceilalți cum cântă în limbi. Se produce declicul și carisma este eliberată.

C. Vorbirea în alte limbi: xenolalia

Aceasta înseamnă vorbirea într-o limbă care există, dar care nu este cunoscută în contextul dat, fiind necesară astfel o interpretare. În general, această carismă este rară și, atunci când are loc, există o persoană, alta decât cel care vorbește, care primește interpretarea a ceea ce s-a spus. În *1Cor 14,13*, Sf. Paul spune că persoana care vorbește în alte limbi trebuie apoi să se roage pentru darul de a explica ceea ce a spus.

„*Iar celor ce vor crede, le vor urma aceste semne: în numele Meu demoni vor izgoni, în limbi noi vor grăi.*” (Mc 16,17)

„*Și s-au umplut toți de Duhul Sfânt și au început să vorbească în alte limbi, precum le dădea lor Duhul a grăi.*” (Fap 2,4)

Fie ca aceiași Duh să ne umple de carismele sale, pentru a putea fi mai bine înzestrați pentru noua evanghelizare. Să adăugăm carismelor noastre acte de iubire, astfel încât să ne schimbăm viețile într-o flacăra care nu se va stinge niciodată, căci „*iubirea e veșnică*” (cf. *1Cor 13,8*). ☪

ICCRS

International Catholic
Charismatic Renewal Services
(Slujirea Reînnoirii Carismatice Catolice
Internaționale)

Palazzo San Calisto
00120 Vatican, Europa

site: <http://www.iccrs.org>

tel. 0039.06.69.88.71.26/27
fax 0039.06.69.88.72.24

e-mail:
info@iccrs.org
newsletter@iccrs.org

fax mijlocire: 0039.06.69.88.72.30

Permiunea de a reproduce orice articol din Buletinul ICCRS este acordată dacă ICCRS este indicat ca sursă.

Vă rugăm să ne țineți la curent cu orice schimbare a adresei dumneavoastră de e-mail sau poștale, ca să putem continua să vă trimitem ultimele articole și evenimentele curente ale Reînnoirii Carismatice Catolice

ÎNTREBĂRI CĂTRE COMISIA DOCTRINARĂ A ICCRS-ului

ICCRS primește multe întrebări despre Reînnoirea Carismatică Catolică și facem tot ce putem să răspundem la cât de multe putem cu ajutorul membrilor Comisiei Doctrinare a ICCRS-ului, care ne oferă cu generozitate timpul lor pentru a-și verifica referințele și a-și credita sursele. Întrebările și răspunsurile oferite în această secțiune a fiecărui număr al Formării Responsabililor sunt selectate pentru relevanța și ajutorul lor pentru cei implicați în Reînnoirea Carismatică Catolică. Dacă aveți o întrebare despre RCC, vă rugăm să o trimiteți la newsletter@iccrs.org și noi vom face tot posibilul să vă răspundem.

DESPRE CĂUTAREA CARISMELOR

Mulți catolici cred că n-ar trebui să căutăm carismele sau să ne rugăm pentru ele, dar această părere este bazată pe o confuzie asupra a ceea ce sunt carismele. Să privim ce ne învață Biserica despre carisme. Conform Catehismului (799), carismele sunt haruri distribuite credinciosului de către Duhul Sfânt, cu scopul de a zidi Trupul lui Cristos. Catehismul ne mai spune că aceste carisme „sunt o minunată bogăție a harului pentru vitalitatea apostolică și pentru sfințenia întregului Trup al lui Cristos” (800). Carismele sunt deci diferite de harurile mistice extraordinare primite uneori de anumiți sfinți sau mistici (ca de pildă răpirile, viziunile și locuțiunile), care sunt date spre beneficiul propriu al persoanei. Scriitorii spirituali ne îndeamnă adesea la precauție în a-i cere lui Dumnezeu astfel de fenomene extraordinare, pentru că astfel persoana poate fi absorbită de sine sau poate să se concentreze asupra darurilor lui Dumnezeu, în locul lui Dumnezeu însuși. Aceste daruri trebuie primite cu recunoștință, dacă sunt adevărate, dar nu trebuie cerute. Carismele, dimpotrivă, sunt primite cu scopul de a-i sluji pe ceilalți și pentru a participa la misiunea Bisericii.

Odată ce scopul carismelor este recunoscut, nu pare surprinzător că Sf. Paul ne încurajează să le căutăm: „Urmăriți dragostea. Umblați și după darurile duhovnicești, dar mai ales să prorociți” (1Cor 14,1). Paul ne mai îndeamnă să exersăm carismele pe care le-am primit: „Deoarece avem felurite daruri, după harul care ne-a fost dat: cine are darul proorociei, să-l întrebuițeze după măsura credinței lui” (Rom 12,6). Paul ne oferă câteva liste de carisme. În Ef 4,11-13 îi prezintă pe cei care au în Biserică darul conducerii: apostoli, profeți, evangheliști, păstori și învățători. În altă parte prezintă darurile slujirii, învățării, îndemnulului, contribuției, administrării și milosteniei (Rom 12,7-8; vezi 1Pt 2,10-11). În 1Cor 12 prezintă acele carisme pe care le numește „daruri spirituale”, pentru că sunt în mod special dependente de docilitatea către Duhul Sfânt: cuvântul de înțelepciune, cuvântul de cunoaștere, credința, vindecările, miracolele, profeția, discernământul duhurilor, limbile și interpretarea limbilor. Paul vorbește de asemenea despre carismele căsătoriei și fecioriei (1Cor 7,7) și probabil al slujirii preoțești (1Tim 4,14; 2Tim 1,6). La acestea pot fi adăugate alte carisme menționate în alte părți din Noul Testament: exorcismul, mijlocirea, primirea, cântările spirituale, sărăcia și martiriul. Vedem

că în toate aceste cazuri carismele au o capacitate puternică de edificare. Cum să ne „străduim” pentru carisme? Cea mai bună cale este de a le cere lui Dumnezeu și apoi de a dori să le punem în practică pentru binele celorlalți, în spirit de umilință și ascultare față de autoritatea legitimă.

Paul ne dă o învățătură extinsă despre cum să folosim carismele pentru binele Bisericii în *1Cor* 12-14. În mijlocul acestei învățături este magnificul imn al iubirii în *1Cor* 13. Scopul lui Paul este de a ne aminti că, deși carismele sunt daruri minunate ale lui Dumnezeu, iubirea este cea care le dă valoare. Chiar și cele mai extraordinare carisme pot fi folosite cu egoism și mândrie, iar în acest caz ele nu valorează nimic. Dar dacă sunt folosite corect, ele devin instrumente puternice de iubire în Trupul lui Cristos. De pildă, dacă îți dai seama că ai primit carisma profeției, începând s-o pui în practică, poți descoperi că poți să-i încurajezi și să-i întărești pe ceilalți în credința lor. Apoi, poate că în schimb carisma cântului sau a mijlocirii cuiva te zidește pe tine. Prin aceste daruri, noi recunoaștem că nu ne suntem autosuficienți în drumul nostru cu Domnul; avem nevoie de frații noștri și de surorile noastre în Cristos, iar ei au nevoie de noi. Experimentăm atunci ceea ce Paul descrie în *Efesenii*: „*Din El [Cristos] tot trupul, bine încheșat și strâns legat, prin ceea ce dă fiecare încheietură își primește creșterea, potrivit cu lucrarea fiecărei părți în măsura ei, și se zidește în dragoste*” (*Ef* 4,16).

În final ați menționat învățătura Conciliului Vatican II. Una dintre cele mai mari realizări ale Conciliului a fost redescoperirea dimensiunii carismatice a Bisericii, care a fost îndelung neglijată. Învățătura Conciliului despre carisme este exprimată într-un pasaj frumos echilibrat din *Lumen Gentium* 12: „... *Același Duh Sfânt sfințește, conduce și împodobește cu virtuți poporul lui Dumnezeu nu numai prin sacrameinte și slujiri, ci «împărțindu-i fiecăruia darurile după cum voiește» (1Cor 12,11), El dăruiește credincioșilor de toate categoriile haruri speciale, prin care îi face capabili și dispuși să primească diferite activități și servicii folositoare pentru reînnoirea și creșterea Bisericii, după cuvântul Sfântului Paul: „Fiecăruia i se dă o manifestare a Duhului spre folosul tuturor” (1Cor 12,7). Aceste carisme, fie extraordinare, fie mai simple și mai răspândite, fiind deosebit de adecvate și folositoare pentru nevoile Bisericii, trebuie primite cu recunoștință și bucurie. Darurile extraordinare nu trebuie însă cerute în mod temerar, nici nu trebuie așteptate de la ele cu prezenție roadele acțiunilor apostolice. Iar judecata despre autenticitatea și dreapta lor folosire aparține aceluia care sunt în fruntea Bisericii și care au o datorie specială de a nu stinge Duhul, ci de a cerceta toate și a păstra ceea ce e bun (cf. 1Tes 5,12.19-21).*”

Acest pasaj evidențiază cât de importante sunt carismele pentru viața și misiunea Bisericii. Atenționându-ne să nu căutăm darurile extraordinare, Conciliul ne reamintește să nu dorim darurile extraordinare datorită naturii lor spectaculoase sau a potențialului lor de a atrage atenția spre noi înșine. Ci, mai degrabă, motivația noastră trebuie să fie iubirea pentru Dumnezeu și pentru ceilalți. Acolo unde Reînnoirea Carismatică este sănătoasă și matură, accentul nu este pus pe natura miraculoasă sau extraordinară a darurilor, ci mai degrabă pe capacitatea lor de a duce iubirea lui Dumnezeu către oameni și de a sluji astfel misiunii Bisericii.

Deci, nu vă temeți să-i cereți lui Dumnezeu carisme și să exersați în mod generos orice dar pe care El îl revarsă cu îndurare asupra voastră. 🙏

Comisia Doctrinară a ICCRS-ului este formată din:

Episcopul Joseph Grech (președinte), Australia
Părintele Peter Hocken, Austria
Părintele Francis Martin, SUA
Doctor Mary Healy, SUA

Comisia Doctrinară a ICCRS-ului este de asemenea în consultanță cu teologi din diferite țări din lume.